

Joels bok og den laodikeiske syvendedagsadventistkirken - Nummer tre

En vingård med rød vin

Jeff Pippenger

2025-12-03

Vi avsluttet den forrige artikkelen med spørsmålet: «Når disse begrepene er på plass, kan spørsmålet stilles: Hvordan kunne det ha seg at Joels bok ved 9/11 ble det budskapet Peter identifiserte på pinsedagen?»

Peter påpekte at Joel ble oppfylt på pinsedagen, et tidspunkt som markerer slutten på pinsetiden. I pinsetiden var det en manifestasjon av Den hellige ånd ved begynnelsen, og deretter en større manifestasjon av Den hellige ånd ved slutten. Ved i tro å forstå at både Bibelen og Profetiens Ånd anvender Joel på tiden for sildigregnet, kan vi vite at Joels bok ble nåværende sannhet ved 11. september; og at hvert element i boken vil tale direkte om den profetiske historien som begynner ved 11. september og fortsetter helt frem til og med de sju siste plagene, som Joel betegner som «Herrens dag».

Slik 1888 var et forbilde på, ble fremstillingen av det laodikeiske budskap den 11. september den nærværende prøvende sannhet. Jesaja fremstiller det samme budskap i kapittel femtiåtte, med basunrøsten som viser Guds folk deres overtredelser. Den «dag» da Jesaja begynner å la sin røst lyde som en basun, er den samme dag da han synger vingårdens sang.

På den dag skal dere synge om henne: En vingård med rød vin. Jeg, Herren, verner den; hvert øyeblikk vanner jeg den. For at ingen skal skade den, vokter jeg den natt og dag. Harme er ikke i meg. Hvem vil sette torner og tistler opp mot meg i strid? Jeg ville gå løs på dem, jeg ville brenne dem opp alle sammen. Eller la ham gripe min styrke, så han kan slutte fred med meg; ja, fred skal han slutte med meg. Jakob skal slå rot i dem som kommer; Israel skal blomstre og skyte knopper og fylle hele jordens overflate med frukt. Jesaja 27:2–6.

Det moderne åndelige «Israel skal blomstre og skyte knopper og fylle verdens overflate med frukt» i tiden for sildigregnet, for tidligregnet får en plante til å skyte knopper og blomstre, og sildigregnet frembringer frukten. Da bygningene i New York falt den 11. september, steg den mektige engelen i Åpenbaringen atten ned, og sildigregnet begynte å dryppe. På den tiden skulle Guds vektere blåse i basunen til den laodikeiske menighet. Jesajas budskap, som identifiserer Guds folks synder, er også sangen om vingården med den røde vin. Joels første kapittel er nettopp dette budskapet.

Herrens ord som kom til Joel, Petuels sønn.

Hør dette, I gamle menn, og lytt, alle landets innbyggere. Har dette skjedd i eders dager, eller endog i eders fedres dager? Fortell deres barn om det, og la deres barn fortelle sine barn, og deres barn en annen slekt.

Det som gnageren har latt bli tilbake, har gresshoppen ett opp; og det som gresshoppen har latt bli tilbake, har slikkeren ett opp; og det som slikkeren har latt bli tilbake, har eteren ett opp.

Våk opp, dere drukkenbolter, og gråt; og jamre, alle dere vindrikkere, på grunn av den nye vinen; for den er tatt bort fra deres munn.

For et folk er kommet opp over mitt land, mektig og uten tall; dets tenner er som løvetenner, og det har kinntenner som en stor løve. Det har lagt min vin øde og skrelt barken av mitt fikentre; det har gjort det fullstendig nakent og kastet det bort; dets grener er blitt hvite. Klag som en jomfru, ombundet med sekkestrie, over sin ungdoms ektemann. Matofferet og drikkofferet er avskåret fra Herrens hus; prestene, Herrens tjenere, sørger. Marken er ødelagt, landet sørger; for kornet er ødelagt, den nye vinen er tørket inn, oljen svinner bort.

Skjemmes, dere åkermenn; hyl, dere vingårdsmenn, over hveten og over bygget; for markens høst er gått til grunne. Vintreet er uttørket, og fikentreet visner bort; granatepletreet, også palmetreet, og epletreet, ja, alle markens trær er visnet bort; for gleden er visnet bort fra menneskenes barn.

Omgjord eder og klag, I prester; hyl, I alterets tjenere; kom, ligg natten igjennom i sekk, I min Guds tjenere; for matofferet og drikkofferet er holdt tilbake fra deres Guds hus. Lys ut en faste, kall sammen til en høytidelig forsamling, samle de eldste og alle landets innbyggere i Herren deres Guds hus, og rop til Herren: Ak, for dagen! for Herrens dag er nær, og den kommer som en ødeleggelse fra Den Allmektige. Er ikke maten tatt bort like for våre øyne, ja, glede og fryd fra vår Guds hus? Sårkornet er råtnet under sine jordklumper, forrådshusene ligger øde, låvene er revet ned; for kornet er visnet. Hvor dyrene stønner! Storfehjordene er rådvile, fordi de ikke har beite; ja, også saueflokkene er gjort til intet.

Å, Herre, til deg vil jeg rope; for ilden har fortært beitemarkene i ødemarken, og flammen har oppbrent alle markens trær. Også markens dyr roper til deg; for vannbekkene er uttørket, og ilden har fortært beitemarkene i ødemarken. Joel 1:1–20.

Det første kapittelet i Joel handler om ødeleggelsen av Guds vingård. Jesaja fastslår «den dag» som den dagen da sildigregnet begynner, for plantene på den dagen begynner å blomstre og skyte knopper. Det forhold at Jesaja forteller oss at Guds folk skal «slå rot», «blomstre og skyte knopper» og fylle jorden med «frukt», illustrerer en progressiv historie i tre trinn. En plante slår «rot» i jorden. Å «slå rot» betyr derfor å stå på grunnen, som er grunnplanet eller fundamentet. De som «utgår fra Jakob», «slår rot», og deretter kalles de «Israel». De som kommer ut av den laodikeiske erfaringen, kalles deretter filadelfiere, selv om det å bevare den erfaringen krever seier i en prøvelsesprosess som ender ved søndagsloven.

Det profetiske forholdet mellom Jakob, (bedrageren) og Israel, (overvinneren) identifiserer at ved 9/11 vil de som «slår rot» ved å vende tilbake til grunnvollene, da og der tre inn i et paktsforhold. Profetisk er et navneskifte et symbol på en pakt, slik det fremgår av Abram til Abraham, Sarai til Sara, Jakob til Israel og andre. I verset gikk de som ved 9/11 vendte tilbake til de gamle grunnleggende sannhetene, inn i et paktsforhold idet regnet begynte å frembringe blomster og knopper. Ved søndagsloven vil hele verden bli fylt med «frukt», ettersom regnet da blir utøst uten

mål.

Jesaja må stemme overens med Jesaja, og selvsagt også med alle de andre profetene, men Jesaja skal løfte sin røst som en basun og vise de laodikeiske syvendedagsadventistene deres synder i sammenhengen av sangen om vingården. Denne sangen ble sunget av Jesus i lignelsen om vingården. Vingården fikk ham til å gråte da han for siste gang før korset skuet ut over Jerusalem, vel vitende om at det gamle Israel hadde nådd slutten av sin nådetid og ble forbigått som Guds paktsfolk. Samtidig gikk Kristus inn i en pakt med et folk som ville bære den rette frukt fra Guds vingård. Enten det gjelder fortellingen om vingården hos Josva i begynnelsen eller hos Jesus ved slutten, var de som ble det nye paktsfolket, et forbilde på de hundre og førtifire tusen.

Kristus talte om Jesajas profeti om vingården, slik også søster White gjør.

«Lignelsen om vingården gjelder ikke bare den jødiske nasjon. Den har en lærdom for oss. Menigheten i denne generasjon er av Gud blitt utrustet med store privilegier og velsignelser, og Han forventer tilsvarende avkastning.» Christ Object Lessons, 296.

Det er lærerikt å lese avsnittet som leder frem til den siste uttalelsen fra Profetiens Ånd.

«Kapittel 23—Herrens vingård»

«Den jødiske nasjon»

Lignelsen om de to sønnene ble fulgt av lignelsen om vingården. I den ene hadde Kristus stilt fram for de jødiske lærerne hvor viktig lydighet er. I den andre viste Han til de rike velsignelser som var blitt skjenket Israel, og i disse viste Han Guds krav på deres lydighet. Han stilte fram for dem herligheten i Guds hensikt, som de ved lydighet kunne ha oppfylt. Da Han løftet sløret fra framtiden, viste Han hvordan hele folket, ved å unnlate å oppfylle Hans hensikt, gikk glipp av Hans velsignelse og førte ødeleggelse over seg selv.

«Det var en husbond,» sa Kristus, «som plantet en vingård og satte gjerde omkring den og gravde en vinpresse i den og bygde et tårn, og leide den bort til vingårdsmenn og drog utenlands.»

En beskrivelse av denne vingården gis av profeten Jesaja: «Nå vil jeg synge for min elskede en sang om min elskedes vingård. Min elskede hadde en vingård på en svært fruktbar høyde; og Han inngjerdet den og ryddet bort steinene fra den og plantet den med de edleste vintrær, og bygde et tårn midt i den, og hogg også ut en vinpresse der; og Han ventet at den skulle bære druer.» Jesaja 5:1, 2.

«Vinbonden velger et stykke land fra ødemarken; han gjerder det inn, rydder det og dyrker det, og planter det med utvalgte vinstokker, i forventning om en rik høst. Av denne jordflekken, i dens overlegenhet over det udyrkede ødet, venter han at den skal gjøre ham ære ved å vise resultatene av hans omsorg og møyen i dens dyrkning. Slik hadde Gud utvalgt et folk fra verden til å bli opplært og undervist av Kristus. Profeten sier: 'For Herren, herskarenes Gud, sin vingård er Israels hus, og Judas menn hans yndlingsplante.' Jesaja 5:7. Over dette folket hadde Gud skjenket store privilegier og rikt velsignet dem av sin overstrømmende godhet. Han så etter at de skulle ære Ham ved å bære frukt. De skulle åpenbare prinsippene i Hans rike. Midt i

en fallen, ond verden skulle de representere Guds karakter.»

«Som Herrens vingård skulle de bære frukt som var helt forskjellig fra hedningefolkenes. Disse avgudsdyrkende folkene hadde overgitt seg til å øve ondskap. Vold og forbrytelse, grådighet, undertrykkelse og de mest fordervede skikker ble utøvd uten hemning. Urettferdighet, fornedrelse og elendighet var den fordervede treets frukter. I skarp motsetning til dette skulle den frukten være som ble båret på den vintre som Gud hadde plantet.»

«Det var det jødiske folkets privilegium å representere Guds karakter slik den var blitt åpenbart for Moses. Som svar på Moses' bønn: 'La meg få se din herlighet', lovet Herren: 'Jeg vil la all min godhet gå forbi deg.' 2 Mosebok 33:18, 19. «Og Herren gikk forbi foran ham og ropte: Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, langmodig og rik på miskunn og sannhet, som bevarer miskunn mot tusener, som tilgir misgjerning og overtredelse og synd.» 2 Mosebok 34:6, 7. Dette var den frukt Gud ønsket fra sitt folk. I renheten i deres karakter, i helligheten i deres liv, i deres miskunn og kjærlige godhet og medfølelse, skulle de vise at «Herrens lov er fullkommen, den omvender sjelen.» Salme 19:7.»

«Gjennom den jødiske nasjon var det Guds hensikt å formidle rike velsignelser til alle folk. Gjennom Israel skulle veien beredes for utbredelsen av Hans lys til hele verden. Folkene i verden hadde, ved å følge fordervede skikker, mistet kunnskapen om Gud. Likevel utslettet ikke Gud dem i sin barmhjertighet. Han ville gi dem anledning til å lære Ham å kjenne gjennom sin menighet. Han bestemte at de prinsipper som ble åpenbart gjennom Hans folk, skulle være middelet til å gjenopprette Guds moralske bilde i mennesket.»

«Det var for å virkeliggjøre dette formålet at Gud kalte Abraham bort fra hans avgudsdyrkende slektninger og bød ham å bo i Kanaans land. 'Jeg vil gjøre deg til et stort folk,' sa han, 'og jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort; og du skal være en velsignelse.' 1 Mosebok 12:2.»

Abrahams etterkommere, Jakob og hans ætt, ble ført ned til Egypt, for at de midt iblant den store og ugudelige nasjonen skulle åpenbare prinsippene i Guds rike. Josefs integritet og hans underfulle verk med å bevare livet til hele det egyptiske folk var en fremstilling av Kristi liv. Moses og mange andre var vitner for Gud.

«Da Herren førte Israel ut fra Egypt, åpenbarte Han på ny sin makt og sin miskunnhet. Hans underfulle gjerninger ved deres utfrielse fra trelldommen og Hans handlemåte med dem på deres vandring gjennom ørkenen var ikke bare til gagn for dem selv. Disse skulle tjene som en anskuelsesundervisning for de omkringliggende folk. Herren åpenbarte seg som en Gud hevet over all menneskelig myndighet og storhet. De tegn og under Han gjorde på vegne av sitt folk, viste Hans makt over naturen og over de største blant dem som tilbad naturen. Gud gikk gjennom det stolte landet Egypt slik Han skal gå gjennom jorden i de siste dager. Med ild og storm, jordskjelv og død forløste den store JEG ER sitt folk. Han førte dem ut av trelldommens land. Han ledet dem gjennom den «store og fryktelige ørken, hvor det var giftige slanger og skorpioner og tørke». 5 Mosebok 8:15. Han lot vann strømme fram for dem av «flintklippen» og mettet dem med «himmelkorn». Salme 78:24. «For,» sa Moses, «Herrens del er hans folk, Jakob er hans arvelodds lodd. Han fant ham i et ørkenland, i det øde, hylende villmark; han ledet ham omkring, han lærte ham, han vaktet ham som sin øyensten. Som ørnen vekker sitt

rede, svever over sine unger, brer sine vinger ut, tar dem og bærer dem på sine vinger, slik ledet Herren alene ham, og ingen fremmed gud var med ham.» 5 Mosebok 32:9–12. Slik førte Han dem til seg, for at de skulle bo under Den Høyestes skygge.»

Kristus var Israels barns leder under deres vandring i ørkenen. Innhyllet i skystøtten om dagen og ildstøtten om natten ledet og veiledet Han dem. Han bevarte dem fra ørkenens farer, Han førte dem inn i løftets land, og for øynene på alle de nasjoner som ikke anerkjente Gud, grunnfestet Han Israel som sin egen utvalgte eiendom, Herrens vingård.

«Til dette folket ble Guds ord betrodd. De var inngjerdet av forskriftene i hans lov, de evige prinsipper om sannhet, rettferdighet og renhet. Lydighet mot disse prinsippene skulle være deres vern, for den ville frelse dem fra å ødelegge seg selv ved syndige skikker. Og lik tårnet i vingården lot Gud sitt hellige tempel reise seg midt i landet.

«Kristus var deres lærer. Slik han hadde vært med dem i ørkenen, slik skulle han fremdeles være deres lærer og veileder. I tabernaklet og templet bodde hans herlighet i den hellige shekina over nådestolen. På deres vegne åpenbarte han stadig rikdommen i sin kjærlighet og tålmodighet. »

«Gud ønsket å gjøre sitt folk Israel til en pris og en herlighet. Enhver åndelig forretning ble gitt dem. Gud holdt ikke noe tilbake fra dem som kunne være gunstig for dannelsen av en karakter som ville gjøre dem til representanter for Ham. »

Deres lydighet mot Guds lov ville gjøre dem til underverk i velstand for verdens nasjoner. Han som kunne gi dem visdom og dyktighet i alt kunstferdig arbeid, ville fortsette å være deres lærer og ville foredle og opphøye dem gjennom lydighet mot Hans lover. Dersom de var lydige, ville de bli bevart fra de sykdommer som hjemsøkte andre nasjoner, og ville bli velsignet med åndskraft. Guds herlighet, Hans majestet og makt, skulle åpenbares i all deres fremgang. De skulle være et rike av prester og fyrster. Gud utrustet dem med enhver anledning til å bli den største nasjon på jorden.

«På den mest utvetydige måte hadde Kristus gjennom Moses stilt Guds hensikt fram for dem og gjort vilkårene for deres framgang klare. «Du er et hellig folk for Herren din Gud,» sa han; «Herren din Gud har utvalgt deg til å være et eiendomsfolk for seg selv, framfor alle folkene på jorden.... Så skal du vite at Herren din Gud, han er Gud, den trofaste Gud, som holder pakt og miskunn mot dem som elsker ham og holder hans bud, i tusen slektsledd.... Derfor skal du holde de budene og de forskriftene og de dommene som jeg i dag byr deg å gjøre etter dem. Og det skal skje, dersom dere hører på disse dommene og holder dem og gjør etter dem, da skal Herren din Gud holde den pakt og den miskunn mot deg som han tilsvor dine fedre; og han skal elske deg og velsigne deg og gjøre deg tallrik. Han skal også velsigne ditt livs frukt og ditt lands frukt, ditt korn og din most og din olje, avkastningen av ditt storfe og tillveksten i ditt småfe, i det landet som han med ed lovte dine fedre å gi deg. Du skal være velsignet framfor alle folk.... Og Herren skal ta bort fra deg all sykdom og ikke legge på deg noen av Egypts onde sykdommer, som du kjenner.» 5 Mosebok 7,6.9.11–15.»

«Dersom de ville holde hans bud, lovet Gud å gi dem det fineste av hveten og la dem få honning ut av klippen. Med et langt liv ville han mette dem og la dem se sin frelse.»

«Ved ulydighet mot Gud hadde Adam og Eva mistet Eden, og på grunn av synden var hele jorden blitt forbannet. Men dersom Guds folk fulgte Hans undervisning, skulle deres land bli gjenopprettet til fruktbarhet og skjønnhet. Gud selv ga dem anvisninger med hensyn til dyrkingen av jorden, og de skulle samarbeide med Ham om dens gjenopprettelse. Slik skulle hele landet, under Guds herredømme, bli en anskuelsesundervisning i åndelig sannhet. Likesom jorden i lydighet mot Hans naturlige lover skulle frembringe sine skatter, slik skulle folkets hjerter i lydighet mot Hans moralske lov gjenspeile egenskapene ved Hans karakter. Selv hedningene ville erkjenne overlegenheten hos dem som tjente og tilbad den levende Gud.»

«Se,» sa Moses, «jeg har lært dere forskrifter og dommer, slik Herren min Gud bød meg, for at dere skal handle etter dem i det landet dere går inn i for å ta det i eie. Hold dem derfor og gjør etter dem; for dette er deres visdom og deres forstand i folkenes øyne, de som skal høre alle disse forskriftene og si: Sannelig, dette store folk er et vist og forstandig folk. For hvilket stort folk finnes det som har Gud så nær hos seg som Herren vår Gud er hos oss i alt det vi påkaller Ham om? Og hvilket stort folk finnes det som har så rettfærdige forskrifter og dommer som hele denne loven, som jeg legger fram for dere i dag?» 5 Mosebok 4:5–8.

Israels barn skulle ta i eie hele det området som Gud hadde anvist dem. De folkene som forkastet tilbedelsen og tjenesten for den sanne Gud, skulle drives bort. Men det var Guds hensikt at menneskene ved åpenbaringen av Hans karakter gjennom Israel skulle dras til Ham. Til hele verden skulle evangeliets innbydelse gis. Gjennom undervisningen i offertjenesten skulle Kristus opphøyes for folkeslagene, og alle som ville se til Ham, skulle leve. Alle som, liksom Rahab, kananittkvinnen, og Rut, moabittkvinnen, vendte seg fra avgudsdyrkelsen til tilbedelsen av den sanne Gud, skulle forene seg med Hans utvalgte folk. Etter hvert som Israels tall økte, skulle de utvide sine grenser, inntil deres rike skulle omfatte verden.

«Gud ønsket å føre alle folk inn under sitt barmhjertige herredømme. Han ønsket at jorden skulle fylles med glede og fred. Han skapte mennesket for lykke, og han lengter etter å fylle menneskehjertene med himmelens fred. Han ønsker at familiene her nede skal være et symbol på den store familien der oppe.

«Men Israel oppfylte ikke Guds hensikt. Herren erklærte: «Jeg hadde plantet deg som en edel vinstokk, av bare ekte sæd; hvordan er du da blitt forvandlet for meg til en degenerert plante av en fremmed vinstokk?» Jeremia 2:21. «Israel er en tom vinstokk, han bærer frukt for seg selv.» Hosea 10:1. «Og nå, Jerusalems innbyggere og Judas menn, døm, ber jeg dere, mellom meg og min vingård. Hva mer kunne være gjort mot min vingård, som jeg ikke har gjort i den? Hvorfor, da jeg ventet at den skulle bære druer, bar den da villdruer? Og nå velan, jeg vil fortelle dere hva jeg vil gjøre med min vingård: Jeg vil ta bort dens gjerde, og den skal bli oppeten; og rive ned dens mur, og den skal bli nedtrådt. Og jeg vil legge den øde; den skal ikke beskjæres eller hakkes; men det skal vokse opp tornekratt og tistler; jeg vil også befale skyene at de ikke lar regn falle over den. For ... Han ventet rett, men se, undertrykkelse; på rettfærdighet, men se, et skrik.» Jesaja 5:3–7.

Herren hadde ved Moses stilt fram for sitt folk følgen av troløshet. Ved å nekte å holde hans pakt ville de avskjære seg selv fra Guds liv, og hans velsignelse kunne ikke komme over dem.

«Vokt deg,» sa Moses, «at du ikke glemmer Herren din Gud, så du ikke holder hans bud og hans dommer og hans forskrifter, som jeg byr deg i dag, så det ikke skjer at når du har ett og er mett, og har bygd gode hus og bor i dem, og når ditt storfe og ditt småfe blir mange, og ditt sølv og ditt gull blir mangfoldig, og alt det du har blir mangfoldig, da skal ditt hjerte opphøye seg, og du glemmer Herren din Gud.... Og du sier i ditt hjerte: Min kraft og min hånds styrke har skaffet meg denne rikdommen.... Og det skal skje: Dersom du helt glemmer Herren din Gud og følger andre guder og tjener dem og tilber dem, så vitner jeg mot dere i dag at dere visselig skal gå til grunne. Som de folkene Herren ødelegger for deres ansikt, slik skal dere gå til grunne, fordi dere ikke ville være lydige mot Herren deres Guds røst.» 5 Mosebok 8:11–14, 17, 19, 20.

Advarselen ble ikke tatt til følge av det jødiske folk. De glemte Gud og mistet av syne sitt høye privilegium som Hans representanter. De velsignelser de hadde mottatt, brakte ingen velsignelse til verden. Alle deres fortrinn ble tilegnet til deres egen forherligelse. De ranet Gud for den tjeneste Han krevde av dem, og de fratok sine medmennesker religiøs veiledning og et hellig eksempel. Likesom innbyggerne i den antediluvianske verden fulgte de enhver forestilling i sine onde hjerter. Slik fikk de hellige ting til å fremstå som en farse idet de sa: «Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette» (Jeremia 7,4), mens de samtidig fordreide Guds karakter, vanæret Hans navn og besudlet Hans helligdom.

«Vinebøndene som var satt til å ha tilsyn med Herrens vingård, var troløse mot det ansvar som var betrodd dem. Prestene og lærerne var ikke trofaste veiledere for folket. De holdt ikke fram for dem Guds godhet og barmhjertighet og Hans krav på deres kjærlighet og tjeneste. Disse vinebøndene søkte sin egen ære. De ønsket å tilegne seg vingårdens frukter. Det var deres mål å trekke oppmerksomhet og hyllest til seg selv.»

Skylden til disse lederne i Israel var ikke som skylden til den alminnelige synder. Disse menn sto under den mest høytidelige forpliktelse overfor Gud. De hadde forpliktet seg til å forkynne et «Så sier Herren» og til å bringe streng lydighet inn i sitt praktiske liv. I stedet for å gjøre dette, forvansket de Skriftene. De la tunge byrder på menneskene og håndhevet seremonier som strakte seg til hvert skritt i livet. Folket levde i stadig uro, for de kunne ikke oppfylle de krav som rabbinene hadde fastsatt. Da de så umuligheten av å holde menneskelagde bud, ble de likegyldige når det gjaldt Guds bud.

Herren hadde undervist sitt folk om at Han var vingårdens eier, og at alle deres eiendeler var gitt dem i forvaltning for å brukes for Ham. Men prestene og lærerne utførte ikke sitt hellige embetes gjerning som om de forvaltet Guds eiendom. De frarøvet Ham systematisk de midler og de ressurser som var betrodd dem til fremme av Hans verk. Deres havesyke og griskhet gjorde at de ble foraktet selv av hedningene. Slik fikk hedningeverdenen anledning til å mistolke Guds karakter og lovene i Hans rike.

Med et fars hjerte bar Gud over med sitt folk. Han bønnfalt dem ved barmhjertighet som ble gitt, og barmhjertighet som ble holdt tilbake. Tålmodig stilte Han deres synder fram for dem, og i langmodighet ventet Han på deres erkjennelse. Profeter og sendebud ble utsendt for å gjøre Guds krav gjeldende overfor vingårdsmennene; men i stedet for å bli tatt imot, ble de behandlet som fiender. Vingårdsmennene forfulgte og drepte dem. Gud sendte ennå andre

sendebud, men de fikk den samme behandling som de første, bare at vingårdsmennene viste et enda mer beslutsomt hat.

«Som en siste utvei sendte Gud sin Sønn og sa: 'De vil vise Min Sønn ærbødighet.' Men deres motstand hadde gjort dem hevngjerrige, og de sa seg imellom: 'Dette er arvingen; kom, la oss drepe Ham, så kan vi ta Hans arv i eie.' Da vil vi bli overlatt til å nyte vingården og gjøre med frukten som det passer oss.»

De jødiske lederne elsket ikke Gud; derfor skilte de seg selv fra Ham og forkastet alle Hans henvendelser om en rettferdig ordning. Kristus, Guds Elskede, kom for å hevde vingårdseierens rett; men vingårdsmennene behandlet Ham med åpenbar forakt og sa: Vi vil ikke ha denne mann til å herske over oss. De misunte Kristus Hans skjønne karakter. Hans måte å undervise på var dem langt overlegen, og de fryktet Hans fremgang. Han talte dem imot, avdekket deres hykleri og viste dem de sikre følgene av deres handlemåte. Dette vakte deres raseri. De vred seg under de irettesettelser de ikke kunne bringe til taushet. De hatet den høye rettferdighetsnorm som Kristus stadig holdt frem. De så at Hans undervisning stilte dem slik at deres selviskhet ville bli avkledd, og de besluttet å drepe Ham. De hatet Hans eksempel på sannferdighet og gudsfrykt og den opphøyde åndelighet som ble åpenbart i alt Han gjorde. Hele Hans liv var en refselse av deres selviskhet, og da den siste prøven kom, prøven som innebar lydighet til evig liv eller ulydighet til evig død, forkastet de Israels Hellige. Da de ble bedt om å velge mellom Kristus og Barabbas, ropte de: «Gi oss Barabbas fri!» Lukas 23:18. Og da Pilatus spurte: «Hva skal jeg da gjøre med Jesus?» ropte de rasende: «La Ham bli korsfestet!» Matteus 27:22. «Skal jeg korsfeste deres konge?» spurte Pilatus, og fra prestene og rådsherrene kom svaret: «Vi har ingen annen konge enn keiseren.» Johannes 19:15. Da Pilatus tvettet sine hender og sa: «Jeg er uskyldig i denne rettferdiges blod», stemte prestene i sammen med den uvitende hopen og erklærte lidenskapelig: «Hans blod komme over oss og over våre barn.» Matteus 27:24, 25.

Slik traff de jødiske lederne sitt valg. Deres beslutning ble innført i den bok som Johannes så i hånden på Ham som satt på tronen, den bok som ingen kunne åpne. I all sin hevngjerrighet skal denne beslutning tre fram for dem på den dag da denne bok blir åpnet av Løven av Judas stamme.

Det jødiske folk næret den forestilling at de var himmelens yndlinger, og at de alltid skulle opphøyes som Guds menighet. De var Abrahams barn, erklærte de, og så fast syntes grunnvollen for deres velstand å være for dem at de trosset både jord og himmel til å berøve dem deres rettigheter. Men ved liv i utroskap forberedte de seg på himmelens fordømmelse og på adskillelse fra Gud.

«I lignelsen om vingården, etter at Kristus hadde fremstilt for prestene deres kronende ugjerning, stilte Han dem spørsmålet: «Når da vingårdens herre kommer, hva vil han gjøre med disse vingårdsarbeiderne?» Prestene hadde fulgt fremstillingen med dyp interesse, og uten å overveie emnets forhold til seg selv, sluttet de seg til folket i svaret: «Han vil på det ynkeligste ødelegge disse onde menn og overlate sin vingård til andre vingårdsarbeidere, som skal gi ham fruktene i rette tid.»

«Uforvarende hadde de uttalt sin egen dom. Jesus så på dem, og under Hans granskende blikk visste de at Han leste deres hjertes hemmeligheter. Hans guddom lyste frem for dem med umiskjennelig kraft. De så i vingårdsmennene et bilde av seg selv, og uvilkårlig utbrøt de: «Måtte Gud forhindre det!»»

Høytidelig og sorgfullt spurte Kristus: «Har dere aldri lest i skriftene: Den stein som bygningsmennene forkastet, den er blitt hjørnesteinen; dette er Herrens verk, og det er underfullt i våre øyne? Derfor sier jeg dere: Guds rike skal bli tatt fra dere og gitt til et folk som bærer dets frukter. Og hver den som faller på denne steinen, skal bli knust; men den som den faller på, skal den male til støv.»

«Kristus ville ha avverget den jødiske nasjons undergang dersom folket hadde tatt imot Ham. Men misunnelse og sjalusi gjorde dem uforsonlige. De bestemte at de ikke ville ta imot Jesus fra Nasaret som Messias. De forkastet verdens Lys, og fra da av var deres liv omgitt av mørke som midnattens mørke. Den forutsagte undergang kom over den jødiske nasjon. Deres egne ville lidenskaper, uten tømme, voldte deres ruin. I sitt blinde raseri ødela de hverandre. Deres opprørske, gjenstridige stolthet førte over dem deres romerske erobrerers vrede. Jerusalem ble ødelagt, tempelet lagt i ruiner, og dets sted pløyd som en åker. Judas barn omkom ved de mest fryktelige former for død. Millioner ble solgt for å tjene som trelle i hedenske land.»

Som folk hadde jødene unnlatt å oppfylle Guds hensikt, og vingården ble tatt fra dem. De privilegiene de hadde misbrukt, det arbeidet de hadde ringeaktet, ble betrodd til andre.

«Lignelsen om vingården gjelder ikke bare den jødiske nasjon. Den har en lærdom for oss. Menigheten i denne generasjon er blitt utrustet av Gud med store privilegier og velsignelser, og Han forventer en tilsvarende avkastning.» Christ's Object Lessons, 284–296.

Joels bok identifiserer historien om senregnet ved verdens ende. Senregnet er Guds siste advarselsbudskap, den tredje engels budskap i Åpenbaringen fjorten. Selv om senregnet representerer den tredje engels budskap, representerer det også kommunikasjonsprosessen mellom Guddommen og menneskeheten, slik den er symbolisert ved Sakarjas gyldne olje, tidligregnet og senregnet, ilden fra alteret og andre fremstillinger. Senregnet er ikke bare et budskap og kommunikasjonsprosessen mellom Gud og mennesket, men det er også den eneste helligede «metodologi» for bibelstudium som opprettholdes i Guds Ord. Den metodologien er Jesajas «linje på linje», slik den finnes i kapittel tjueåtte.

Ved begynnelsen av det gamle og også det moderne Israel førte Gud, «husbonden», Israel «ut av ørkenen». Enten det var fangenskapet på fire hundre og tretti år i Egypt eller fangenskapet i den mørke middelalder fra 538 til 1798, ble Israel ført ut av «ørkenen», for en «ørken» er et symbol på slaveri og fangenskap. Enten det gjelder det gamle, bokstavelige Israel eller det moderne, åndelige Israel, utfriet Gud dem fra et ørkenfangenskap og «grunnfestet» dem «som sin egen utvalgte eiendom, Herrens vingård», kalt til å være prester og fyrster, som «ble betrodd» privilegiet å representere «Guds ord». «Guds ord» var for det gamle Israel Loven, og for det moderne Israel både Loven og profetiene.

«Gud har kalt sin menighet i denne tid, slik Han kalte det gamle Israel, til å stå som et lys på jorden. Ved sannhetens mektige kløver, budskapene fra den første, andre og tredje engel, har Han skilt dem fra kirkene og fra verden for å føre dem inn i en hellig nærhet til seg selv. Han har gjort dem til betrodde forvaltere av sin lov og har overgitt dem de store profetiske sannheter for denne tid. Liksom de hellige gudsord som ble betrodd det gamle Israel, er disse en hellig tillit som skal meddeles verden. De tre englene i Åpenbaringen 14 representerer det folk som tar imot lyset fra Guds budskaper og går ut som Hans sendebud for å forkynne advarselen over hele jordens lengde og bredde.» Testimonies, bind 5, 455.

Det moderne Israel ble ordinert til å forkynne den tredje engels høye rop under den sene regns kraft, samtidig som de åpenbarte Kristi karakter i sin personlige erfaring under Den Hellige Ånds kraft. Den tredje engels høye rop blir oppfylt under utgytelsen av det sene regn, i en tid da et falskt budskap om fred og trygghet knyttet til det sene regn blir fremmet av en klasse menn som er drukne av Babylons vin. Dette er Jesajas Efraims drukkenbolter og Joels vindrikkere som den nye vinen er avskåret fra deres munn. De som mottar det sanne budskap om det sene regn, er fremstilt ved Daniel, Misael, Hananja og Asarja, som forkastet den babylonske mat til fordel for himmelsk føde. Dette er de hundre og førtifire tusen som synger Moses' og Lammets sang, men også vingårdens sang, for lignelsen om vingården ble oppfylt i Moses' historie ved begynnelsen av det gamle Israels paktsforhold, og den ble oppfylt igjen ved slutten av det gamle Israels paktsforhold i Lammets historie.

Sangen om vingården avsluttes med at et tidligere paktsfolk blir gått forbi idet et nytt paktsfolk blir viet til Herren. Herren gikk forbi dem som døde under den førtiårige ørkenvandringen og inngikk pakt med Josva på samme tid som han skilte seg fra dem som skulle dø. Herren skilte seg fra det gamle Israel på nøyaktig samme tid som han giftet seg med den kristne menighet. Alfa, eller begynnelseshistorien, er representert ved Moses, og omega er representert ved Lammet. Den historien som de begge representerer, er historien i lignelsen om vingården; således er Jesajas sang om vingården Johannes åpenbarerens sang om Moses og Lammet.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.

«Dette er ikke Søster Whites ord, men Herrens ord, og Hans sendebud har gitt dem til meg for at jeg skal gi dem til dere. Gud kaller dere til ikke lenger å arbeide på tvers av Hans hensikt. Mye undervisning ble gitt angående menn som gjør krav på å være kristne, mens de åpenbarer Satans egenskaper, motarbeider i ånd, ord og handling sannhetens fremgang, og visselig følger den sti hvor Satan leder dem. I sitt hjertes hardhet har de tiltatt seg myndighet som på ingen måte tilhører dem, og som de ikke burde utøve. Så sier den store Lærer: 'Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte.' Mennesker sier i Battle Creek: 'Herrens tempel, Herrens tempel er vi', men de bruker vanlig ild. Deres hjerter er ikke myknet og underlagt ved Guds nåde.» Manuscript Releases, bind 13, 222.

«Guds tålmodighet har et mål, men dere motarbeider det. Han lar en tilstand få utvikle seg som dere gjerne siden ville se motvirket, men da vil det være for sent. Gud befalte Elia å salve den grusomme og svikeyfulle Hasael til konge over Syria, for at han skulle være en svøpe for det avgudsdyrkende Israel. Hvem vet om ikke Gud vil overgi dere til de bedrag dere elsker? Hvem

vet om ikke de forkynnere som er trofaste, faste og sanne, kan være de siste som skal tilby fredens evangelium til våre utakknemlige menigheter? Det kan hende at ødeleggerne allerede blir opplært under Satans hånd og bare venter på at enda noen få fanebærere skal forlate sine plasser, for så å tre inn i deres sted og med den falske profets røst rope: 'Fred, fred,' når Herren ikke har talt fred. Jeg gråter sjelden, men nå kjenner jeg at mine øyne blindes av tårer; de faller på papiret mens jeg skriver. Det kan hende at all profetisk tale iblant oss snart vil ta slutt, og at røsten som har vekket folket, ikke lenger skal forstyrre deres kjødelige slummer.»

«Når Gud skal utføre sitt fremmede verk på jorden, når hellige hender ikke lenger bærer arken, skal ve være over folket. Å, om du hadde kjent, ja, også du, på denne din dag, de ting som hører din fred til! Å, måtte vårt folk, slik Nineve gjorde, omvende seg av all sin makt og tro av hele sitt hjerte, for at Gud må vende sin brennende vrede bort fra dem.» Testimonies, bind 5, 77.

«Dersom du gir etter for hjertets gjenstridighet, og på grunn av stolthet og egenrettferdighet ikke bekjenner dine feil, vil du bli stående underlagt Satans fristelser. Når Herren åpenbarer dine feil for deg, og du ikke omvender deg eller avlegger bekjennelse, vil hans forsyn føre deg over den samme grunn igjen og igjen. Du vil bli overlatt til å gjøre feil av lignende karakter, du vil fortsatt mangle visdom og vil kalle synd rettferdighet og rettferdighet synd. De mange bedrag som vil gjøre seg gjeldende i disse siste dager, vil omslutte deg, og du vil skifte leder uten å vite at du har gjort det.» Review and Herald, 16. desember 1890.